

εἰς τὸ παλάτιον τὰ γαμήλια δῶρα. Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης νυμφεύομαι τὴν Φαύσταν, φρονῶ δὲ ὅτι ὁ σοφὸς Ἀρίκιος δὲν θὰ διστάσῃ νὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν προίκα μετὰ τῆς συζύγου του. Θὰ τὸν ἀποζημιώσω ἐπιτρέπων αὐτῷ νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῶν πράξεων τῆς βασιλείας μου. Ἡ Ὀκταβία ἔσεται ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου· ἀνάλαμβάνω νὰ διαχειρισθῶ τὴν περιουσίαν της καὶ νὰ φροντίσω διὰ τὴν νεότητά της. Ἦδη ἀπέλθωμεν ἐντεῦθεν· ὁ ὑμέναιος ἄλλαχού καλεῖ ἡμᾶς!»

Ε'

Ὁ Ἡλιογάβαλος κατῴκει εἰς τὸ παλάτιον, ὅπερ ὠκοδόμησεν ὁ Νέρων πρὸ ἑκατὸν πενήκοντα ἐτῶν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ χρυσὴ οἰκία δὲν εἶχε πολὺ ἐκπέσει ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς λαμπρότητος. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα οἰκοδομήματα δὲν ἐξετείνοντο ὅσον πρότερον, ἢ δ' ἀπειροὶ ἔκτασις τῶν κήπων αὐτῶν εἶχε κατὰ πολὺ ἐλαττωθῇ ἐκ τῆς φιλαργυρίας ἢ τῶν γενναιοδωριῶν τῶν Καισάρων· ἀλλ' ἡ λευκὴ οἰκία τοῦ Παλατίνου ὑψοῦτο ἔτι μετὰ τῶν ἐκτεταμένων αὐτῆς περιστύλων, τῶν μεγαλοπρεπῶν πυλῶν καὶ τῶν προδόμων, περὶ τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀπειραι κατοικίαι.

Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ παλατίου ὑπῆρχον θέρμαι, καὶ βασιλικὴ κατοικία καὶ μικρὸν θέατρον. Ὁ υἱὸς τῆς Σοέμιδος οὐδὲν εἶχε προσθέσει εἰς τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα, ἀλλ' εἶχε καλλωπίσει αὐτά. Τὰ ἐπιπλα, τὰ παραπετάσματα καὶ ἐν γένει τὰ ὑφάσματα ἦσαν τόσῳ πολυτίμα, ὥστε ὅπως προμηθευθῇ αὐτὰ, ὁ Ἡλιογάβαλος ἐδάπανησεν ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν μέγα μέρος τοῦ δημοσίου πλούτου. Ὁ χρυσός, τὸ ἐλεφαντόδοντον, ὁ ὀρείχαλκος, τὰ σπινθώτερα ξύλα ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ διεσπαρμένα, καλύπτοντα τὸ μάρμαρον τοῦ Νέρωνος. Στύλοι ἐξ ἰάσπιδος, ἀχάτου ἢ κυάνου λίθου ὑψοῦντο πέριξ μικρᾶς αὐλῆς ἀγούσης εἰς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐνδικοιτήματα, τῆς ἐστρωμένης διὰ πολυτίμων λίθων, μαργαριτῶν, ἀνθρακίων καὶ τοπαζίων, ὥστε ὁ Ἡλιογάβαλος νὰ δυνηθῇ νὰ θραύσῃ ἐν αὐτοῖς μεγαλοπρεπῶς τὴν κεφαλὴν, ἂν ποτὲ ἤθελε προτιμήσῃ τὸν τοιοῦτον θάνατον.

Ἐξελθοῦσα τοῦ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἡλίου ἀφιερωθέντος ναοῦ ἡ πομπὴ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ παλατίου, βραδέως βαίνουσα ἐν στοᾷ, ἀφ' ἧς ἐφάνετο ἡ σιωπηλὴ ἀγορὰ, ἡ ἔρημος τῶν Πατρικίων συνοικία καὶ ὑψηλότερον τὸ Καπιτώλιον, μαρμαῖρον ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἡ καθεύδουσα Ρώμη ἐφάνετο λουομένη ἐν ρεύματι φωτός, σκιαζομένη κατὰ μέρη ὑπὸ τῆς σκιάς τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ναῶν.

Αὐρὰ διέτρεχε τὴν θερμὴν ἀτμοσφαῖραν, ἐλαφρὰ ὡς ἡ πνοὴ παρθένου καὶ θελκτικὴ ὡς φίλημα. Ἦν ὥραία νύξ διὰ τὸν ἔρωτα! Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς πομπῆς ἔβαινον αἱ

χορεύτριαι καὶ αἱ πλαγιαυλίστριαι, μεθ' ἧς εἵποντο οἱ συνδαϊτυμόνες, ἐστεμμένοι διὰ νέων στεφάνων καὶ περιβεβλημένοι συρομένας ἐσθῆτας. Ὅπισθεν αὐτῶν παιδία ἐξεφύλλιζον ρόδα καὶ ἔρριπτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στίλβουσιν κόνιν· ἄλλα ἔφερον θυμιατήρια ἀρωμάτων, προηγούμενα τοῦ Ἡλιογαβάλου καὶ τῆς Φαύστας, ἣν ὑπεστήριζον ἡ ἀνεψία καὶ ὁ δοῦλος αὐτῆς.

Ἡ αἶθουσα ἐν ἣ εἰσῆλθον ἦν ὁ θάλαμος τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐν αὐτῷ ὁ ὀφθαλμὸς ἐθαμβοῦτο ὑπὸ τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεοτήτων καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Οἱ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο δι' εἰκόνων νεωστὶ ἐκτελεσθεισῶν ὑπὸ τριῶν διασῆμων ζωγράφων τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἔβλεπέ τις τὸν Πάνα διώκοντα τὰς νύμφας ὑπὸ τὰ πυκνὰ ἄλση, τὸν κύκνον ἐξερχόμενον τοῦ ὕδατος καὶ ὑψοῦντα τὰς πτέρυγας παρὰ τὴν ἐνοκλαζούσαν Λήδαν, τὸν Δία ἀπάγοντα ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ τὸν Γανυμήδην καὶ τὴν Ἀφροδίτην λύουσιν τὴν ζώνην καὶ μειδιῶσαν τῷ θεῷ τῶν μαχῶν.

Ἐν τῇ ὀροφῇ εἰκονίζετο ἡ ἀποθέωσις τοῦ Ἡλιογαβάλου. Ὁ Ἀπόλλων, κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν, τὸν παρουσίαζεν εἰς τοὺς ἀθανάτους· ὁ Ἔρως τῷ ἔδιδε τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη του, ἡ δὲ θεὰ τῆς νεότητος τῷ προσέφερεν ἀμβροσίαν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλάμου δύο κολοσιαῖται νηρηίδες ἐξ ἀργύρου ἐκράτουν διὰ τῶν χειρῶν κλίνην ἐν σχήματι θαλασσίας κόγχης ἀπαστραπτουσιν ἐκ μαργάρου. Εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης ἡ Φοῖβη καὶ ἡ Αὔρα, ἐστεμμένα δι' ἁστέρων, ἐκράτουν ἀνημμένην δάδα.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ μέγας πίθηκος, προσδεμένος διὰ χρυσῆς ἀλύσσεως, ἐσκίρτα μορφαζών.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐκαθίσθη ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς θρόνου, πάραυτα δὲ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ αὐλικοὶ ἐγονυπέτησαν λατρεύοντες αὐτόν. Ἠγέρθησαν, ἀφ' οὗ τοῖς ἔδωκε τὸ σημεῖον κροτήσας τοὺς δακτύλους. Περιέφερεν εἰτα τὸ βλέμμα εἰς τὰ περὶ αὐτὸν συνσσωρευμένα πλούτη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐμεδίαζεν ἐξ ἀλαζονείας.

«Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπε, δὲν εὐρίσκετε τὴν κατοικίαν ἀξίαν τοῦ κατοικοῦντος;»

Πάντες ἀνέκραξαν ὅτι ὁ ναὸς ἦν ἀξίος τοῦ Θεοῦ!

«Ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ πολυτέλεια, ὑπέλαβε σοβαρῶς, ἀρμόζουσι τῷ κυρίῳ τῆς αὐτοκρατορίας.»

Εἶτα ἀποτεινόμενος τῇ Φαύστᾳ:

«Εὐφραίνου, εἶπεν αὐτῇ, διότι θὰ μερισθῇς τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν πλοῦτόν μου, οὐδεμία δὲ κεφαλὴ θὰ δυνηθῇ νὰ ὑψωθῇ μᾶλλον ὑπερήφανος τῆς ἰδικῆς σου. Θὰ σοὶ παραχωρήσω τὸ σκήπτρον, ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ τὸ διατηρήσῃς. Σεῖς, δέσποιναι, προετοιμάσατε τὴν νεόνυμφον!»

Πολλαὶ γυναῖκες ἐπλησίασαν τότε τὴν Φαύσταν, ἐνῶ παιδία περιεκύκλωσαν αὐ-

τὴν ὑψοῦντα τὰς δάδας καὶ ψάλλοντα τὰ προσόντα τοῦ συζύγου καὶ τὰ θέλητρα τῆς συζύγου· ἐπανελάμβανον δ' ἐν χορῷ: ὦ ὑμέναιε, ὑμέναιε.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δραματικωτάτου μυθιστορήματος:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξαίσιον, πλήρες ἐπεισοδίων καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσιεύθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλὶς ἐν ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινητικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεπεισμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εὐαίσθητων ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσῃ θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσῃ πλεον ἢ ἅπαξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δ' ἐκάστην δημοσίευσιν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὠραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.